

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστώμενον υπό του Υπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἔξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθῆς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΑΡΜΟΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦσι τὴν 1ῃν ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἴνε προπληρωταί δι' ἔν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΑΚΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0, 15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ Ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Εὐριπίδου, ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρθολομαίου

Περίοδος Β'.—Τόμ. 11^α

Ἐν Ἀθήναις, 28 Ἀυγούστου 1904

Ἔτος 26^ο—Ἀριθ. 37

ΟΙ ΑΡΙΣΤΕΙΣ ΤΑΞΙΔΕΥΤΕΣ (ΜΥΣΤΗΡΙΑ ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Σ'.
Εἰς τὴν Βαρβάδος

Δύο ἡμερονύκτια ἐχρειάσθη ὁ «Γοργός» διὰ τὸν διάπλουον ἀπὸ τῆς Ἀγίας Λουκίας εἰς τὴν Γεφυρόπολιν τῆς Βαρβάδος, ἃν καὶ ἡ ἀπόστασις δὲν υπερβαίνει τὰς 40 λέγας. Ὁ ἀνεμος ἦτο ὀλιγός καὶ συχνὰ μετεβάλλετο δι' αὐτὸ τὸ πλοῖον δὲν ἤδυνήθη νὰ κινήσῃ κανονικῆν τὴν πορείαν του. Ἐλοξοδρόμησεν ἀρεκτά. Τὸ ἀπῆγευμα τῆς πρώτης ἡμέρας ἐξερράγη θυελλα, μὲ βροντὰς καὶ κεραυνούς, μὲ χαιμκρῶδη βροχὴν, ὅπως συχνὰ συμβαίνει εἰς τὰς Ἀντίλλας. Ὁ «Γοργός» ἠναγκάσθη τότε νὰ διευθυνθῇ πρὸς τὸ πέλαγος ἐπὶ τινος ὥρας. Κατόπιν μὲ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου, ἡ κακοκαιρία ἔπαυσε, καὶ τὴν νύκτα, μ' ὄλην τὴν φουσκοθαλασσίαν, τὸ σκάφος ἤδυνήθη ν' ἀνακτῆσθαι τὸν χαμένον δρόμον. Τὴν πρωίαν τῆς 6 Σεπτεμβρίου εὗρισκετο εἰς τὸ μέσον ἀκριβῶς τῆς ἀκοστάσεως, ἥτις χωρίζει τὰς δύο νήσους.

Τὴν ἡμέραν ἐκείνην ὁ πλοῦς ἐξετελέσθη ὑπὸ καλλιτέρας συνθήκας καὶ μὲ καλὴν ὀψωδῆποτε ταχύτητα. Οὕτω πρὸς τὸ ἑσπέρας τὸ πλοῖον εὗρισκετο ἔναντι τῆς Βαρβάδος.

Ἡ νῆσος αὕτη δὲν φαίνεται ἀπὸ πολὺ μακρὰν, ὅπως ἡ Μαρτινίκα. Εἶνε πολὺ χαμηλὴ, χωρὶς ἐξοχοντα ὑψώματα, φαίνεται δὲ ὡς βαθυηδὴν καὶ κατ' ὀλίγον ἔχει ἀναδύση ἀπὸ τὰ βάθη τῆς θαλάσσης. Ὁ ὑψηλότερος γήλοφος τῆς, ὁ Χιλλαμπυ, δὲν υπερβαίνει τὰ 350 μέτρα ὕψους.

Ἐπλευσε λοιπὸν ὁ Χάρρης Μάρκελ πρὸς δυσμάς, καὶ, ἐπειδὴ ἡ νῆσος δὲν ἀπέχευε πλέον παρὰ δεκαπέντε μίλια, εὐκόλον ἦτο νὰ φθάσῃ ἐντὸς ὀλίγων ὥρῶν

εἰς τὸν λιμένα. Ἐν τούτοις, διὰ νὰ μὴ ριφκοιτῶνεύσῃ τὴν νύκτα ἀνάμεσα εἰς τὰς ὄχλους, ἠλάττωσε τὴν ἱστορολίαν, ἀναμένων νὰ ἐξημερώσῃ διὰ νὰ εἰσπλεύσῃ εἰς τὸν λιμένα τῆς Γεφυροπόλεως.

Τὴν ἐπιστῶσαν, 7 Σεπτεμβρίου, ὁ «Γοργός» ἐκόντιζε τὴν ἀγκυραν. Οἱ ναοροὶ θαλασσοπόροι ἐνόμιζαν κατ' ἀρχὰς ὅτι εἶχαν φθάσῃ εἰς κάποιον λιμένα τῆς Ἀγγλίας, τὴν Βίλφρεστ ἢ τὴν Λίβερ-

πουλ' ὅσον ἀγγλοπρεπῆς εἶνε ἡ ὄψις τῆς πόλεως! Νομίζει κανεὶς ὅτι ἡ Μεγάλη Βρετανία τὴν ἐξαπέστειλεν ἐκεῖ εἰς λυθμένα τεμάχια, καὶ ὅτι τα ἔστησαν καὶ τὰ ἐβίδωσαν ἐκεῖ, ἐν μιᾷ νυκτὶ καὶ μόνῃ!

Μόλις ἠγκυροβόλησεν ὁ «Γοργός», ἔσπευσε νὰ παρουσιασθῇ ἐπ' αὐτοῦ ἕνας κύριος, σιδηρὸς καὶ τυπικώτατος τοῦ τρόπου, μὲ μαβρον ἔνδυμα καὶ ὑψηλὸν

Ἡ κυρία Σέιμουρ τοῦ ὑπεδέχθη. (Σελ. 290, στήλ. 6^α.)

πλοῖον, καὶ νὰ διαβιβάσῃ εἰς τὸν πλοῖον ἀρχὸν καὶ τοὺς ἐπιβάτας τὰς προσρήσεις τῆς κυρίας Κήτλεν Σέιμουρ.

Ὁ κύριος αὐτὸς ἦτο ὁ ἐπιστάτης τῆς, ὁ κ. Οὐέλ. Ὑπεκλήθη εὐσεβάστως, καὶ ὁ κ. Ορατίος Πάτερσων τῷ ἀπέδωκεν εὐχῆς ἡττον εὐσεβάστως τὴν ὑπόλειπται. Ἀκολούθως, ἀφ' ἀντηλλάγησαν ὀλίγα φράσεις, οἱ ναοροὶ ἀριστεῖς ἐξεδηλώσαν τὸν ζωηρὸν πόθον των, — νὰ γνωρίσουν τὴν πυργοδίσπιον τῆς Νόρδιγκ-Χάου.

Εἰς ταῦτα ὁ κ. Οὐέλ ἀπήντησεν ὅτι, ἀποδιβαζόμενοι, οἱ μέλλοντες ξένος τῆς κυρίας Σέιμουρ ἐπρόκειτο νὰ εὑρουν ἑτοιματὰ ἀμύξια, διὰ νὰ μεταδοῦν ἀμέσως εἰς τὴν ἑπαυλίαν τῆς. Προσέθεσεν δὲ τὰ δωμάτια των ἦσαν ἑτοιματὰ ἐπίσης, καὶ ὅτι τὸ πρῶγευμα εἶχεν ὀ-

ρισθη δια τας ενδεκα και τέλος ο κ. Ουιλ απεσφρηθη μετ' αξιοπρεπειας, της οποιας την εξιν δειντως εξετιμησεν ο κ. Παττερων.

Κατα τας δεκα, ο κ. Παττερων, με ανεπιληπτον μακρην ενδυμασιαν, και οι νεαροι του συντροφοι, με τας καθαριωτερας στολας των, ησαν ετοιμοι να εξελθουν εις την ξηραν.

Η πρώτη λεμβος του «Γοργου» τους επιμενεν. Εκατεβασαν πρωτα εις αυτην μερικους ταξειδιωτικους σακκουσ και επειτα εκαθησαν εις την προυμενη της. Η λεμβος τους απειδισεν εις την προκυμασαν και επανηλθεν εις το πλοτον.

Ως ειχε προαναγγειλη ο κ. Ουιλ, δυο αμαξαι ησαν εκει, με τον ακμαζαν εις το δεωλον, με τον οικοθεραποντα παρα την θυριδα. Ο κ. Παττερων και οι συντροφοι του ανεβησαν αμασει εις τας αμαξας, αι οπολαι ανεχωρηταν κληπαζοντων των ιππων, και αποδιστησαν τας παρα τον λιμενα εμπορικας οδους, εθασαν εις το κρασταιον της Φονταμπελ.

Εις το αριστοκρατικον εκεινο πρασταιον κατοικουν οι πλοοιοι εμποροι της Γεφυροπολεως. Μεγαλοπρεπη μεγαλα και πλουσιωατατα. επαυλισ εις κτισμενα εκει εν τω μεσω των δεινδρων, και εξ όλων των κατοικιδων εκεινων, η πολυτελεστερα ητο αναντηρητως η ανηκουσα εις την κυριαν Κητλεν Σιμουρ.

Ειχεν αποφρασιθη, καθ' όλον το διαστημα της διαμονης των εις την Βαρβδος, κανεις να μην επανηλθη εις το πλοτον δεν επροκειτο λοιπον να επανιδου τον Χαρρην Μαρκελ παρα κατα την ημεραν του αποπλου.

Αλλο δεν ηθελε και αυτοι! Αμα επηγαιναν οι επιβαται του εις την Νορδιγκ-Χαουζ, κανεις επισκεπτης δεν θα εγινετο δεκτος εις τον «Γοργον», και μ' αυτον τον τροπον ο ψευδοπλοιαρχος Παξτων διατρεχεσ ολιγωτερους κινδυνοους η αναγνωρισθη.

Αρ' ετερου εμωσ τον ανησυχουσαν η παρατασις της διαμονης του εκει. Το κανονισθεν υπο της κυριας Σιμουρ προγραμμ ειχε μεν οριση δυο η τρεις ημερας δια τας λοιπας Αντιλλας, αλλα ποιος εγνωριζε τι σκοπους ειχεν αυτη η κυρια δσον απορα την σταθμευσιν εις την Βαρβδος; Δεν ητο απιθανον να μεινη εκει και μίαν και δυο εβδομαδας ο «Γοργος», εως την 20 Σεπτεμβριου δηλαδη. Διαι και τεισον αρχα αν εφευγαν, ημπορουσαν να διαπλευσουν τον Ωκεανον, επιστρεφοντες εις την Ευρωπην, εντος εικοσιπεντε ημερων περιπου, και θα ησαν οι μαθηται της Αντιλιανης Σχολης εις τας τάξεις των κατα τα μεσα Οκτωβριου, οτε ηρχιζε το σχολικον ετος.

Αυτα εσκεπτοντο ο Χαρρης Μαρκελ και οι συντροφοι του. Ητο δυνατόν, αφού διεφυγαν τεισους και τεισους κινδυνοους, η αλλαξη η τυχη των, και να την παθουν ακριβως εις το τεμαχος του ταξειδιου των; . . . Οπωςδηποτε ο Χαρρης Μαρκελ ητον αποφρασιμενος να εχη τα ματια του τεσσαρη, η αρνηθη οσανδηποτε προσκλησιν δια την Νορδιγκ-Χαουζ, και να μην αριση κανενα, ουτε τον Μορβεν ουτε αλλον να εξελθη και να ευρη την ευκαιριαν δια να μεθηση εις τα μαθηται της Γεφυροπολεως!

Θυμισιον ειχε εκεινο το κτημα της Νορδιγκ-Χαουζ. Η επαυλις εγειρεται εν τω μεσω κηπου οκτωκωνου υπο των ωριοτερων δεινδρων της τροπικης ζωης. Ολιγουρα εκτεινονται φυται ζαχαροκαλαμων, αγροι βιμαλασ συνορευοντες με διαση προς τα βορειανατολικα. Οι βαλτοι και τα μυκιχα τροφοδοτουνται διαρκως υπο δροτερων υδατων, αν και η αραυσις των παρθεινων δασων εγινεν αιτια να ελαττωθουν αι βροχαι εις την νησον. Εχει εμωσ αυτη μερικα ποταμια, τα οποια την ποτιζουν, και πολυαριθμα εινε τα πεγαδια της, δπου το υδατοφορον στραμκ ευρισκται εις ελαχιστον βαθος.

Εις τον ευρον προδομον της επαυλεως εκεινης ωδηγησεν ο επιστατης τον κ. Παττερων και τους νεους, ενθ οι μαυροι υπηρεται επαιρναν ταπραγματα των και τα ανεβησαν εις τα δωματα, τα οποια ειχαν ορισθη δι' αυτους. Ακολουθως ο κ. Ουιλ τους ειγηγαγεν εις την αιθουσαν δπου επιμενεν η κυρια Κητλεν Σιμουρ.

Η καλη αυτη κυρια ητο εξηνα δυο ετων, με ασπρα μαλλια και γυλανα ματια, με συμπαθισατην φυσιογνωμιαν, με υψηλον αναστημα, και ειχεν επανω της τεισον αερα καλωσυνης και ευγενειας, ωπτε ο κ. Ορατιος Παττερωσ δεν παρελειψε να την αποκαλεση αθερειδη, θειων απο κάλλος εχουσαν—ως λεγει ο «Ομηρος. Η κυρια Σιμουρ τους υπεδεχθη εγκαρδιωατα δλους και δεν ερωψε την υπερατην χαραν, την οποιαν ηθαθεντο δια την επισκεψιν των αριστων της Αντιλιανης Σχολης.

Ο Ρογιηρος Χινσαιλ, εξ ονοματος των συμμαθητων του, απηνητησε δι' ευγνωτου λογιδριου, το οποιον κατεβηξε την κυριαν Σιμουρ. Αναπηνητησεν η κυρια αυτη με κολακευτικατα λογια και εδηλωσεν οτι οι επιβαται του «Γοργου» θα εμειναν εις την επαυλιν της καθ' όλον το διαστημα της σταθμευσεως εις την Βαρβδος.

Ο κ. Παττερων απηνητησεν, οτι αι επιθυμια της κυριας Σιμουρ ησαν δι' αυτους διαταγα, και, επειδη εκεινη ε-

τεινε την δεξιαν, ο Μεντωρ την ησπασθη με απειρον σιασ.

Η κυρια Κητλεν Σιμουρ, γεννηθησα εις την Βαρβδος, ανηκεν εις πλουσιαν οικογενειαν ητις ειχεν εγκατασταθη και αποκτησα απεραντα κτηματα εκει, απο των πρωτων ημερων της ιδρυσεως της αποικιας. Ο διαικητης των αγγλικων Αντιλλων, οστις εχει την εξραν του εις την Βαρβδος, ετρεφαν απειρον υποληψιν προς την κυριαν εκεινην, διοτι ητο αγαθητατη, γεννηαιδωρος και φιλανθρωπος, οι δε πτωχοι, οι επικαλουμενοι το ανεξανηλητον ελεος της, ποτε δεν εφευγαν με αδεια χερια.

Το προγευμα παρεθηκε εις την ευρωχωρον αιθουσαν του ισογαιου. Εις το τραπει ησαν εθθονα τα προιοντα της νησου, ψαρια και κυνηγι και οπωρικα, τεισον πολυποικιλια δσον και ευχωμα, και οι συνδαιτημονες ετιμησαν τα παρατεθιντα φαγητα οπως ετρεπε.

Εμειναν ολοι τελειως ευχαριστημενοι απο την φιλοξενια της κυριας Σιμουρ, αλλα και αυτη ητο ενθουσιασμενη βλεπουσα τριγυρω της παρατεταμενουσ τους νεαρουσ εκεινοους θαλασσοπορουσ, των οποιων τα προσωπα, μαυρισμενα απο την αλμυραν της θαλασσινης αδρασ, ελαμπαν απο ευχαριστησιν και υγιαςιν.

Κατα το διαστημα του προγευματος, οταν εγινε λογος δια την διαρκειν της διαμονης των εις την Βαρβδος:

— Φρονω, καλα μου παιδια, απηνητησεν η κυρια Σιμουρ, οτι δεν πρεπει να μεινετε ολιγωτερον απο δεκαπεντε ημερασ. Σημερον εχομεν 7 Σεπτεμβριου αν φυγετε λοιπον εις τας 22, εινε πιθανον οτι θα φθαση εις την Αγγλιαν κατα τα μεσα του Οκτωβριου. Ελιπιζω οτι δεν θα μετανοησητε δι' δσον καιρον θα μεινετε εδω. Τι φρονειτε σεις, κυρια Παττερωσ, δι' αυτας χρονολογιασ που ειπα;

— Κυρια, απηνητησεν ο κ. Παττερωσ προσκλινόμενος, αι ημεραι μας σασ ανηκουσ και εμπορευτε να τας διαθισετε κατα την διεθεσιν σας.

— Λοιπον, μικροι μου φιλοι, αν δεν ηκουα παρα μονον την καρδιαν μου, δεν θα σας εφίνα πλεον να επιστρεψετε εις την Ευρωπην! . . . Και τι θα ελεγει η συζυγος σας, αν δεν σας εβλεπε να επιστρεψιτε, κυρια Παττερωσιν.

— Εχω προβληψη την περιπτωσιν αυτην, απηνητησεν ο Μεντωρ. Μάλιστα, την περιπτωσιν καθ' ην, εξαφανιζομενου του «Γοργου», ηθελον παρελθη ετη ολόκληρη χωρις να γνωσθη αν ζω η απεθανα.

— Ω αυτο δεν θα συμβη ποτε! ειπε με πεποιθησιν η κυρια Κητλεν Σιμουρ. . . Το ταξειδι σας ητο λαμ-

προν εις τον ερχομον το ιδιον θα εινε και εις την επιστροφη. . . Εχετε πλοτον πολυ καλο. . . και ο πλοιαρχος Παξτων εινε εξαίρετος ναυτικος.

— Β.δελως, επροβασεν ο κ. Παττερωσιν, παντοτε εκριναμεν εαυτους αξιομακαριστουσ, διοτι ετόχομεν κυβερνητουσ τονσ επιδεξιου!

— Δεν θα λησμονησω αυτο που λετε, απηνητησεν η κυρια Σιμουρ.

— Αλλ' ουτε ημεις, ευγενεστατη κυρια, δεν θα λησμονησωμεν την ημεραν καθ' ην ηθιωθημεν να σας καθυποβλωμεν τα σεβη μας, την ημεραν αυτην, την μαγολην και επισημον, την ωριαοτεραν και νοστιμωτεραν και απο αυτο το ανωστημον ημαρ» του πολυπλάγκτου Οδυσσεωσ.

Οι νεαροι συνδαιτημονεσ εφριναν κालον να διακείφουν τον κ. Παττερωσιν εις το σημασιν τουτο με θορυβωδεστατασ επευφημιασ, ειδημη ητο ικανοσ η' αρχαισα δλασ τασ παρομοιωσισ της αρχαιασ ποιησεωσ δια την αξιομνημονευτον εκεινην ημεραν.

(Επειτα συνέχισα) Ν. ΠΟΡΙΩΤΗΣ

ΤΑ ΕΛΑΤΤΩΜΑΤΑ ΜΟΥ
(ΜΟΝΟΛΟΓΟΣ ΔΙΑ ΜΙΕΡΟ ΚΟΡΙΤΣΙ)

(Εισορχειται με αποφρασιστικον βημα, κλυται μίαν υποκλισην προς το κοινον και αρχιζει.)

Μ' εστειλαν εδω, για να σαs πω ενα πραγμα, μα ενα πραγμα... παραπολυ σπουδαιο και σεβαρο! Φινητασθητε! . . . μ' εστειλε να σαs το πω ο μπαμπασ — και ο μπαμπασ δεν χαριζει καστανα!

Ετοι λεγει η μαμια, μα (γιαλι) μου φαίνεται πως εχω λαθος η μαμια. . . Να! χθις ακομα, που ηγησαμε στο ζαχαροπλαστειο με τον μπαμπη για να παραγαγελιη την τούρτα, επηρε δυο καστανα ζαχαρωμενα και μου τα εδωτε.

— Μου τα χαριζεισ, μπαμπη, — τοσ ειπα.

— Ενωσεται! — λεγει, — τοσ τα χαριζω, να τα φας!

Βλεπω λοιπον οτι, καμια φορα, χαριζει καστανα κι ο μπαμπασ. Αυτη τη φορα εμωσ... σημερα δηλαδη... μ' εστειλε εδω για να με τιμωρηση. . . Παναγια μου, τι φοβοσ! Ακομα μου τρεμουσ τα πεδια... Δεν ξερω πως, — εθυμωα σημερ με τον Νικο, το αδελφικι μου, και του δινω μια σπρωξια, και χτυπα το κεφαλι μου στην κοψη του τραπειου. . . Βαζει τεσ φωνεσ τρεχουν ο μπαμπασ κι η μαμια. Μαθαινε ο μπαμπασ τα τρεχοντα, και μου λεγει: (Με χορηγησεν γωρη η και μίαν-μίαν τασ λεξαισ)

— Αποψε, πριν παρασθησιν τα αδελφια σου την κωμωδισα για την εορτη της μαμιασ σου, εμπροσ σ' ελουσ

τουσ συγγενεισ μας, φιλουσ και καλεσμενουσ, θα βγησ στη σκηνη να πηρδλα σου τα ελαττωματα... κι αν δεν το κάμωσ, θα πασ να κοιμηθησ μόνη σου στα σκοτεινα, χωρις να φασ φρουτα και γλυκισματα!

(Με την φωνικην της γωρησ)

Και τώρα... να μ' ηλθα να σαs τα πω... (Διστάζει.) Μα... Ω! μα επι τελους ησαστε και σεις μικροι μια φορα, και θα εχατε βεβια και σεις τα ιδια ελαττωματα. Και επειτα... βαλω στοιχημα πως τα δεκα μου δεν εινε ουτε δεκα.

Ακουττε τα, και μετρατε! Είμαι λιγακι λαίμαργη, λεγω κανενα ψεμμα, μα για αστεια. . . καταλαβαινετε! . . . Θυμονω συχα με τον Νικο και, στο μαλλωμ επανω του δινω καμια κατακεφαλια... μα εχι με κανια, ξεριτε!

Α! μα! τον κτυπω για να συνηθισ... να γινη δυνατοσ... παληκαρι! . . . Λοιπον, που λετε, ειμαι λιγο πεισματαρα, και ανησυχω καμια φορα τη μαγερισσασ μας, γιατί τρεχω-τρεχω, σαν αστραπη, και της αρπαζω κανενα κομματι κανελλα η ζαχαρι με βανιλλια, πω ετοιμαζει να βαλη στο ριζγαλο η στοσ οβιγγο! (Διακοπεται.) Ειδате που σαs ελεγα πως ειμαι λαίμαργη; Σασ ειπα την αληθεια! . . . Και επειτα κανω τη γρη μου τη διακαλα και φωναζει σαν... σαν... διακαλα! — γιατί της τραβωσιγα-σιγα τη σκοφια και... να σαs το πω στο αυτι... μαζι με τη σκοφιη περται και η περροβια της! (Παιθισ) Την καημενη! . . . αν ηξιορε πως σαs το εφανερωσα αυτο το μουσικο της! . . . Ναι, το βλεπατε; αλλο ελαττωμα κι αυτο — να καθωμαι και να φλυρω, να γλωσσεω σαν γλωσσοσ... Απο τώρα εμωσ και εις το εξησ, σαs δινω το λογο μου, θα γινω καλο κοριτσι. Κανενα, μα κανενα ελαττωμα δεν θα εχω!

Τι χαρα! ετελειωσα... τα ειπα δλα. Τι ποιη θα μου βαλτετε; . . . (Περιμενει ολιγον.) Δεν μιλατε; Ισατε, βλεπω... Α! μα αυτο θα πη πως δεν εισθε θυμωμενοι μαζι μου θα πη πως ο μπαμπασ δεν θα με αγρικυταξη, να με πιαση τρομαρα. . . θα πη πως ειμαι συχωρεμενη. . . Τι καλα! παγω να φιλησω το χερι του, και υτερα... τρεχω αμεσωσ στην κουζινα η αρπαζω ενα κομματακι απο εκεινη την τούρτα, που καθιται και καμαρβνει επανω στο τραπει, κι αν μ' ερωτησουσ ποιος το πηρε, θα πω «η γατα», κι αν με δη ο Νικασ και το πη του μπαμπασ, του δινω αποψε κι δλασ εναν ματσο για να τον μαθω εγω να κανη τον καταδοτη, κι αν η διακαλα μας με μαλλωσ η αυτο, της τραβω τη σκοφια και την περροβια. . . (Διακοπεται.) Ω! τι ανωγητου ειμαι! τ' ακουσατε τι ειπα; . . . Ετσι

θα διορθωθου τον ελαττωματα μου; Καλα το λεγει η μαμια, πως ειμαι ελαφρομυαλη σαν πεταλουδιτα. . . αλλο ελαττωμα κι αυτο... μα το συχωρεη η ηλικη μου... Είμαι μοναχα δυτω ετων!

Και τώρα, σαs χαριετω, κυριασ και κυριο! Μη μου κακιωσατε, σαs παρακαλω, αλλα, αν με λυπασθε λιγακι για τα ελαττωματα μου, σαs παρακαλω να με... να με χειροκροτησητε!

ΔΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

Ο ΚΑΘΕΝΑΣ ΤΟΝ ΚΟΥΡΚΟ ΤΟΥ!

Μίαν φοραν ο Ουάλτερ Σκωτ, ο διασημοσ Σκωτοσ συγγραφευ και ποιητης, εκαμεν τον περιπατον του εις την εφορη με ενα φιλον του, και το θεμα της εμιλιασ των ητο αν υπηρχον πραγματι εις τον κοσμον ανθρωποι τελειωσ ευτυχεσ.

Ο Σκωτ υπεσθηριζεν οτι η τελεια ευτυχεια εινε ανυπαρκτησ, και οτι καθε ανθρωποσ εινε αναγκασμενοσ να ασκηνη τον σταυρον του ο φιλοσ του, απ' ενστας, επιστευεν οτι υπαρχαι και επι της τελεια ευτυχια.

Εκεινην την στιγμην επερασεν απο κοντα των ενασ χωρικουσ γνωστουσ δια την ηλιθιωτηα του.

— Κουταξε αυτον τον τρελλον, ειπεν ο φιλοσ. Εινε η αληθινη ζωγραφια της ευτυχιασ! Ερωτησε τον, και ειμαι βεβιοσ οτι θα συμρωηθησ μαζι μου.

— Ε! Τζαιμη! εφωαξεν ο Σκωτ προς τον ηλιθιον. Πωσ τα καλοπερνασ; — Περιφημα. γαρο μου, περιφημα! — Τρεφσ καλα; πνεις καλα; κοιμασαι καλα, Τζαιμη; — Νατκε, νατκε! — Σει παραζει κανενωσ; — Οχι, εχι! — Ωπτε ελοι οι ανθρωποι εινε καλοι για ενα; — Νατκε, νατκε! — Και δεν σου λειπα τιποτε; — Οχι, εχι! — Τα βλεπεισ; ειπεν ο φιλοσ του Σκωτ. Να, ανθρωποσ εντελωσ ευτυχεσ. — Περιμενε λιγακι, — ειπεν ο Σκωτ, και στραφεισ παλιν προς τον ηλιθιον, του ειπε: — Γιατι ελο γυριζεισ και κυταξαισ πίσω σου; — Γιατι κυταξω; . . . Κυταξω μην τυχη κ' ερχεται ο κακοσ ο κουρκοσ, που με κυνηγα να με δαγκαση! . . . Αχ! αυτουσ ο κουρκοσ! Διωνιωσ με κυνηγη!

— Τα βλεπεισ; ειπε τότε και ο Σκωτ. Ωσ και αυτουσ ο μακαριωσ ανθρωποσ εχει τον καυμ του, — τον κουρκο που τον κυνηγη. . . Ολοι μας, φιλε μου, το ιδιο εμειθα ο καθενας εχει τον κουρκο του!

Ο ΚΥΡΙΟΣ ΣΠΟΥΡΓΙΤΑΚΗΣ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΔΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'

ΤΟ ΠΕΡΙΣΤΕΡΙ

— "Α! δόξα σοι ο Θεός! να που έπαυσε η μπόρα! είπε μια φωνή, μια φωνή περιστεριού.

"Ανοίγει ο Σπουργιτάκης μας τα ματάκια του και βλέπει κοντά του ένα ωραίο περιστέρι, με πτερά πολύχρωμα εις τον λαϊμόν, ποῦ ἦτο κρυμμένο στὸ βαθούλωμα ἐνὸς παραθύρου, κοντὰ σὴν τεράτσα... Ὁ οὐρανὸς εἶχε καθαρίσῃ. Αἱ σταλαγματίαι τοῦ νεροῦ ἐρεμύσαν ἐδῶ κ' ἐκεῖ στὰς ἄκρας τῶν κεραμιδιῶν, σὰν μαργαριταρένια κρόστια... Βρογμένοι, κουρασμένοι σατισμένοι ὁ Σπουργιτάκης μας, ἐδοκίμασε νὰ τινάξῃ τὰ φτερουγάκια του. Τὸ περιστέρι τὸν ἐκύτταξ ὡς νὰ ἐπερίμενε ἀπάντησι σὴν ἰδέα που εἶπε. Διότι ξέρετε, ἅμα ξεχάσουν δυὸ ἄνθρωποι τὰς ὑποχρεώσεις των στὰ σπίτια των καὶ σταθοῦν κάτω ἀπὸ κανένα μπαλκόνι, εὐχόλο πιάζουν κροῦντα, καὶ χωρὶς νὰ γνωρίζωνται ἀπὸ πρὶν λέγει κατὶ ὁ ἕνας γιὰ τὴ βροχὴ, καὶ ἀπαντᾷ ὁ ἄλλος.

«Τὸ οὐράνιον τόπον».

Καὶ τότε πλέον ἐκάθησε καὶ διηγήθη ἔλα τὸ μυθιστορηματικὴ τῆς ζωῆσας του τὴν καλοπέρασι καὶ τὴν ἀγάπην που εἶχε κοντὰ σὴν κυρία Ἄννα, ὁστερα τὴν ἀνόνητη ζήλεια του, τὸν θυμὸ του, τὴν φευγάλα του, τὴν τρομὰρὰ που ἐπῆρε, καὶ πῶς ἐμετανόησε. (ἔσται συνέχεια.)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

Η ΕΞΑΔΕΛΦΗ ΜΟΥ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ' (Συνέχεια)

— "Ω! τὸ βλέπεις καὶ μόνη σου, Δέσποινα! Ἐσὺ ἔχεις τὸν Μάριον, ποῦ εἶνε τόσο καλὸς ἀδελφός... σιωπὴς ἄνδρα! Ἔχεις καὶ τὸν Πέτρο καὶ τὴν Ἀγνή, αὐτὰ τὰ δυὸ δίδυμα ποῦ με θαρροῦν ἐχθρὰν των, ἔχεις καὶ τὴν Βρασίδα, καὶ τὴ μικρούλα σας τὴ Λιλίκα, καὶ πρᾶπάνω ἀπ' ὅλα ἔχεις τὴν μητέρα σου, τὴν καλὴ σου τὴ μητέρα! Ναί, εἶνε καλὴ ἡ μητέρα σου... ὦ! πῶς θὰ τὴν ἀγαποῦσα, ἂν ἦταν δική μου! Δὲν εἶνε ἔμως... Κ' ἐγὼ δὲν ἔχω οὔτε μητέρα... οὔτε κανέναν ἄλλον νὰ μ' ἀγαπᾷ καὶ νὰ τὸν ἀγαπᾷ!... Καλὰ τὸ ἔλεγε ἡ καλὴ σου μητερούλα... τί σημαίνει ἂν εἶμαι πλουσία, ἂν ἔχω χρήματα;... Ἐγὼ ἤθελα νὰ μ' ἀγαποῦν... καὶ μὴνάχα ὁ σκύλος μ' ἀγαπᾷ... Δὲν εἶν' ἔτσι, Ἄφροδε; Νά... γλύψε μου τὸ χέρι, καλὸ μου σκυλάκι!

Τὴν ἐκύτταξα, καὶ μου ἤρχετο νὰ κλάψω ἀπὸ τὴν συγκίνησιν. "Α! μὰ ἦτο γοητευτικὴ ἐκείνη τὴν στιγμήν ἡ ἐξαδέλφη μου!... Καὶ ὁ Ἄφροδος ἐπλησίασε, ἐβγάλε τὴ γλῶσσά του καὶ τῆς ἔγλυψε τὸ ἄσπρο καὶ μαλακὸ χεράκι. — Τὸ βλέπεις, Δέσποινα; Ἄμὰ με

εἶδε καὶ ἀμέσως μ' ἀγάπησε αὐτός. Γι' αὐτὸ τὸν θέλω, νὰ τὸν κρατήσω... Νὰ πῆς, σὲ πρᾶκαλῶ στὰ δίδυμα νὰ μοῦ τὸν ἀφίσουν, καὶ τοὺς δίνω εἰς θέλουν... μὰ, εἰς θέλουν!

— Εἶνε περιττὸν, Φρόσω μου, τῆς ἀπήντησα. Ἡ μητέρα το ἀπεφάσισε κ' ὅλας νὰ τὸν κρατήσῃ, ἀφοῦ τόσο τὸν ἀγαπᾷ... Εἶνε ἐντελῶς δικός σου ἀπὸ σήμερα.

— Ἀλήθεια; ἀλήθεια;...

— Βεβαίωτατα! Ἄν καί, πρέπει νὰ ξεθύρῃς ὁ σκύλος αὐτὸς ἦτον ἀποκλειστικῶς κτήμα τῶν δυὸ δίδυμων. Τοῦς τὸν εἶχε ὁ πατέρας μας τόσο δὲ μικρὸ κουταβάκι, ὅταν τοῦ τονέχρισαν... Καὶ αὐτὰ τὸν ἐμεγάλωσαν... μαζὶ των ἐμεγάλωτε, καὶ θὰ λυπηθοῦν πολὺ που θὰ τὸν χάσουν.

Καὶ διὰ νὰ κλάξω θέμα ἐμιλίξας, διότι τὴν εἶδα πάλιν νὰ σκυθρωπάξῃ, εἶπα:

— Θέλεις νὰ δῆς τὸν πατέρα μας, Φρόσω;... Νά, ἡ εἰκόνα του... εἶνε ἐκεῖνος ὁ ἀξιωματικὸς μετ' ἡ στολή...

Ἡ Φρόσω ἔστρεψε καὶ τὸν ἐκύτταξε, καὶ εἶπε:

— "Α! μοιάζει πολὺ μετ' ὸν πατέρα μου, ἀλλὰ φαίνεται πολὺ πῶς μεγαλύτερος... Πῶς γίνεται αὐτὸ;

— Διότι τὴν εἰκόνα του τὴν ἔκαμε πρόπερσι εἰς τὰς Ἀθήνας ἕνας ἀπὸ τοὺς καλοὺς μας ζωγράφους, ἐνῶ ἡ εἰκόνα τοῦ πατέρα σου εἶνε πολὺ παλαιά... Εἶνε, μοῦ φαίνεται, ζωγραφισμένη πολὺ πρὶν γεννηθῆς ἐσὺ...

Ἐνῶ ἔλεγα αὐτὰ, ἔρριψα ἐν βλέμμα πρὸς τὴν εἰκόνα τοῦ θεοῦ Ἀνδρέα. Ἡ το κρεμασμένη εἰς τὴν ἰδίαν θέσιν, ἀλλὰ κάπως μετατοπισμένη, — σὰν νὰ ἐδοκίμασε κάποιος νὰ τὴν ξεκρεμάσῃ καὶ δὲν τὸ κατόρθωσε. Τὸ τραπέζι, ἦτο συρμένο ἀκριβῶς ὑπὸ τὴν εἰκόνα, καὶ αὐτὸ με ἔκαμε νὰ ἐνόησω τί εἶχε συμβῆ... Ἄλλὰ καὶ ἡ Φρόσω ἀπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ βλέμματός μου ἐνόησε τί ἀντελήθησεν, καὶ ἔσπευσε νὰ μου εἰπῆ:

— Ναί... ἐγὼ ἠθέλησα νὰ τὴν ξεκρεμάσω, ἀλλὰ εἶνε πολὺ βαρειά, καὶ δὲν ἔμφορσα.

— Νὰ φωνάξω τὸν ὑπηρετὴν νάρθη μετ' ἡ σκάλα, νὰ τὴν ξεκρεμάσῃ;... Μήπως θέλεις νὰ τὴν πάρῃς στὸ δωμάτιόν σου;

— "Οχι, ὄχι! μοῦ ἀπήντησεν ἡ Φρόσω με κάποιον δισταγμὸν εἰς τὴν φωνὴν τῆς. Ἄφροδε, ἄλλη μέρα... Ἴσως... Ἴσως εἶνε καλλίτερα νὰ μείνῃ ἐδῶ...

Ἡ ἐξαδέλφη μου, κατὰ τὰ φαίνόμενα, οὔτε αὐτὴ ἤξευρε τί ἤθελε. Ἐχαμογάλασσα, καὶ τὴν ἐχάιδεψα ἐλαφρὰ εἰς τὸν ὦρον. Ἐσηκώθη ἐκείνη ἀμέσως, καὶ με ἀρπάξε σὴν ἀγκαλιά τῆς, καὶ μ' ἐφιλήσε.

— "Αχ! Δέσποινα, τί καλὴ παῦ εἶ-

σαι καὶ σὺ... Γικίτὸ δὲν θέλεις νὰ καθῆσῃς ἐδῶ μαζὶ μου, νὰ με ἀγαπᾷς καὶ νὰ σε ἀγαπᾷ, νὰ με βοήθησῃς νὰ γίνω κ' ἐγὼ καλὸ κορίτσι...

— "Ω! μὴ λὲς αὐτὰ τὰ πράγματα, Φρόσω μου, τῆς ἀπήντησα. Τὰ εἶπες καὶ τῆς Ἀγνῆς, καὶ εἶδες τί σου ἀπήντησε... Ὁκ' ἄγῃ κ' ἐγὼ, ἔπου πάγῃ, ἡ μητέρα.

— Ἀλήθεια... ἔτσι εἶνε. Ἀλλὰ τί ὠραῖα που θὰ περνοῦσαμε ἐδῶ, ἂν ἐμενές!... "Α! ὅσο συλλογίζομαι πῶς θάχω στὸ κεφάλι μου ἐκείνη τὴ Βλάχα, τὴ θεῖα Βαρβάρα, — ποῦ δὲν ἀγαπᾷ ἐμένα, παρὰ τὰ χρήματά μου! Δὲν ἦταν καλλίτερα νὰ ἐμενε ἐδῶ ἡ μητέρα σου, καὶ σὺ;... Ἴσως ἡ μητέρα σου δὲν θελήσῃ, ἐσὺ ἔμως... σκέψου το, σὲ παρακαλῶ.

— Οὔτε νὰ τὸ σκεφθῶ δὲν μου ἐπιτρέπεται... Πῶς θέλεις ν' ἀρίτω τὴν μητέρα μου, ἀφοῦ χθὲς ἀκόμα μου εἶλεγε δτι ἐγὼ θὰ εἶμαι ἡ σύντροφος καὶ βοηθὸς τῆς, διὰ νὰ τὰ βγάλῃ πέρα μετὰ οἰκογενειακὰ βάρη;...

Δὲν ἀπήντησεν ἡ ἐξαδέλφη μου. Ἐκατέβασε τὸ κεφάλι καὶ ἔμεινε σκεπτικῆ.

— "Ελα τώρα, τῆς εἶπα, μὴν πολυσυλλογιζοῦσαι γιὰ μᾶς! Πᾶμε κάτω στὸν κήπο, νὰ κάμωμε ἕναν περίπατο μαζὶ, σὰν καλὲς φίλες, σὰν ἀγαπημένες ἐξαδέλφες, πρὶν φύγωμε...

Ἐβάζα τὸ χέρι μου γύρω σὴν μέσην τῆς, καὶ ἔτσι ἀγκαλιζομένης, ἐκατέβηκαμιν εἰς τὸν κήπον. Ὁ Ἄφροδος ἤρχετο κατόπιν μας, κ' ἐμεῖς ἐκάμαμεν τὰς συμφωνίας μας διὰ τὰς μελλούσας σχέσεις μας. Τῆς ὑπεσχέθημιν νὰ τῆς γράψω, μόλις ἐφθάναμεν εἰς τὴν Σύρον καὶ δτι θὰ εἶχαμεν κατόπιν τακτικὴν ἀλληλογραφίαν. Τῆς ἔλεγα δτι αὐτὸ θὰ ἀνεπληρῶνι κάπως τὴν ἀπομάκρυνσίν μου, ἀφοῦ θὰ ἐγίνετο ἡ ἀνταλλαγὴ τῶν σκέψεων καὶ τῶν ιδεῶν μας μετὰ τὰ γράμματά μας.

— Τί ὠραῖα ποῦ τα λὲς! εἶπεν ἡ Φρόσω. Ἀλλὰ... εἶνε ἀποφασισμένον, βριστικῶς ἀποφασισμένον δτι θὰ φύγετε;

— Καὶ τὸ ἐρωτᾷς ἀκόμα, Φρόσω;... Θέλεις νὰ ἔλθῃ ἡ θεῖα σου ἡ Βαρβάρα, νὰ μας διώξῃ μετὰ τοὺς δικαστικοὺς κλητῆρας;

— Κι' ἂν ἔλθῃ, δὲν θὰ τὴν ἀφίσω ἐγὼ νὰ σας πειράξῃ! ἐφώνησεν ἡ Φρόσω.

— Καὶ νὰ θέλῃς, δὲν ἔχει καμμίαν βίναμιν ἢ θέλησιν σου, Φρόσω μου, πρὶν γίνῃς εἰσοσιενὸς ἐτῶν... Νά, ἐρώτησε καὶ τὸν Μάριον νὰ σου πῆ, ποῦ τα ξέρει καλλίτερα...

— Ἀλήθειαι, αὐτὸ μου ἔλεγε κ' ἡ θεῖα Βαρβάρα, δτι δὲν ἔχω καμμίαν ἐξουσίαν νὰ κάμω τοῦ κεφαλιού μου, παρὰ ὅταν ἔλθω εἰς νόμιμον ἡλικίαν... Καλημέρα, Μάριε!

Τὸν συναντήσαμεν κοντὰ εἰς τὰ πέτρινα κάγκελλα, τὰ ὅποια χωρίζουν τὸ προαύλιον τοῦ πύργου, ἀπὸ τὸν κρημὸν τῆς δυτικῆς πλευρᾶς του. Ὁ Μάριος ἀπήντησεν εἰς τὴν καλημέραν τῆς ἐξαδέλφης του, καὶ ἐπλησίασεν. Ἡ Φρόσω δὲν ἤρχετο νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸ θέμα τῆς ὀμιλίας τῆς, ἀλλὰ πόση ἦτο ἡ ἐκπληξίς τῆς, δτι νῦν ἤκουσε τὸν Μάριον νὰ λέγῃ δτι μίαν ἡμέρα ἔμενον ἀκόμα, καὶ δτι τὴν ἄλλην ἡμέραν ἐπρόκειτο νὰ φύγωμεν ἀπὸ τὸν πύργον!

— Μὰ... δὲν εἶνε δυνατόν! Τέσσα γρηγόρα! τόσο γρηγόρα! ἐφώνησε. Κ' ἐγὼ που ἐλογάριαζα δτι εἶχα καιρὸν νὰ τὰ καταφέρω νὰ μείνῃ μαζὶ μου ἡ Δέσποινα τοῦλάχιστον, ἀφοῦ δὲν μπορεῖτε νὰ μείνετε ὅλοι σας!...

— Καὶ ὅμως ἐσὺ, ὅταν πρωτοῦ ἦλθες, καὶ ἔως χθὲς ἀκόμα, δὲν εἶχες μάτια νὰ μας δῆς... εἶπεν ὁ Μάριος, με ἀρκετὴν δόσιν εἰρωνείας εἰς τὴν φωνὴν του.

— "Α! μὴν εἶσαι κακός, κύριε Μάριε! ἀπήντησεν ἡ Φρόσω. Ὅσαν ἦλθα εἶχα ἀκόμα παραγεμισμένον τὸ κεφάλι μετὰ τὰ ἀνόνητα λόγια ποῦ μου ἔλεγε ἡ θεῖα Βαρβάρα ἀπὸ τότε ὅμως ἐσκέφθηκα καὶ εἶδα μόνη μου ποῦ εἶνε τὸ καλὸ, καὶ τί ἀξίζετε ὅλοι σας, καὶ τί ἰδίως ἐσὺ, Δέσποινα!

Καὶ ἀπρεφομένη ἀποτόμως πρὸς ἐμέ, με ἀρπάξε ἀπὸ τὸ χέρι.

— Δέσποινα, εἶπε σὴν ἀρχὴ μου φάνηκε πῶς ἤθελα τὴν Ἀγνήν γιὰ ἀδελφάκι μου! ὕστερα ἄλλαξα ἰδέαν καὶ ἤθελα τὸν Μάριον τὴν ὥρα, βλέπω δτι θέλω ἐσένα, ἐσένα ποῦ εἶσαι τόσο καλὴ καὶ γνωστικῆ, καὶ δὲν μου εἶπες ποτὲ κανένα πειρακτικὸν λόγον, οὔτε θέλεις τάχα νὰ μου δίνῃς συμβουλές...

Ὅταν ὀμιλῆς ἐσὺ, ἐγὼ σε καταλαβαίνω. Θέλεις λοιπὸν νὰ μείνῃς μαζὶ μου, γιὰ πάντα, γιὰ πάντα! Θέλεις νὰ γίνῃς ἀδελφὴ μου;... καὶ — σὺ το ἔβλεπες — νὰ με βοηθήσῃς νὰ γίνω κ' ἐγὼ καλὸ κορίτσι σὰν κ' ἐσένα;

Δὲν ἐκρατήθη πλεόν. Τὰ μάτια μου ἐγέμισαν ἀπὸ δάκρυα.

— "Αχ! Φρόσω μου, τῆς ἀπήντησα. Κ' ἐγὼ σε καταλαβαίνω, σε καταλαβαίνω μάλιστα μόλις ἰδῶ τὰ μάτια σου... Ἀλλὰ μὴν ἐπιμένῃς! Ἄν ἦτο δυνατόν αὐτὸ που ζητεῖς, θὰ σου ἔλεγα νὰ ἀπὸ τὴν ἀρχή...

— Αὐτὸ σημαίνει δτι εἶθε ὅλοι σας παρκαπολὺ ἐγοῦσται, δεικόφην ἡ Φρόσω. Θέλετε νὰ εἶμαι καλὴ, καὶ ὅμως δὲν ἐννοεῖτε νὰ κουνήσετε καθίλου τὸ δακτυλάκι σας νὰ με βοηθήσετε. Ἄν ἐμένοντες ἐδῶ, ἐσὺ καὶ ὁ Μάριος, λόγου χάριν, τίποτε δὲν θ' ἄλλαξε οὔτε στὸ κτήμα οὔτε στὸν πύργον...

«Θέλεις νὰ γίνῃς ἀδελφὴ μου;...» (Σελ. 293, στήλ. 6')

— Καὶ τί ἔχομε ἐμεῖς νὰ πάρωμε καὶ νὰ δώσωμε μετὰ τὸν πύργον καὶ μετὰ τὸ κτήμα εἰς τὸ ἐξῆς; — εἶπεν ὁ Μάριος στενωχωρημένος. Αὐτὰ εἶνε τρέλλες γιὰ μικρὰ κορίτσια... Καίρετε, κυρίες μου!

Καὶ ἀπεμακρύνθη, χωρὶς ἄλλας διατυπώσεις.

— Δὲν με καταλαβαίνει αὐτός! δὲν με καταλαβαίνει! ἐπιθόρυσεν ἡ Φρόσω, ὅταν πάλιν ἐμείναμεν μόνες.

— "Ω! σὲ καταλαβαίνει πολὺ καλὰ, τῆς ἀπήντησα ἐγὼ, ἀλλὰ δὲν θέλει νὰ συζητῇ ἀδίκως διὰ πράγματα τὰ ὅποια εἶνε ἀδύνατον νὰ γίνοντο...

διὰρ, Ροδοστροφωμένην Ἀνοιξὴν καὶ Ἀτρώμετον Κορήν — ἡ Πάρτα Γελασὴ μετὰ τὸ Ὀνειρον Θερινῆς Νυκτός, Κνωπὸλευκὸν Σημαίαν, Ἀγγελὸν τῆς Ἀγάπης, Ὀνειροπόλον Ψυχῆν καὶ Φίλημα τοῦ Κώματος — ὁ Πύργος τῆς Πέτρας μετὰ τὴν Ἡρώδα τοῦ Ζαλόγγου, Ἰαποτικὴν Καρδίαν, Τζάνα τῆς Διαπλάσεως, Αἰμιλίον Παύλον, Ἄδραν τοῦ Ζαππείου καὶ Μηλολόθην — ὁ Ἀπελιεὶς Ναυτῆς μετὰ τὴν Λάτριδα τοῦ Ὁραίου, Μεσοδόλον Καρανήν, Ἀετὸν τῆς Ἐρήμου, Ἀεροαυτοπόλον καὶ Χρυσὴν Ἀναδόμην — τὸ Φίλημα Σκιάς μετὰ τὸν Ἐσθητὸν τῶν Ἀτυκωνήρων, Πικραμένην Καρδοῦλαν, Μενελλικὰ καὶ Μελαρχοῦλον, Ἐρημίτην — τὸ Σπασμένο Φανάρι μετὰ τὴν Διακριθεῖσαν Ἀρσοκιάδα καὶ Ναυτοπούλαν τοῦ Μεσολογγίου — ἡ Τρελλὴ Ψυχὴ μετὰ τὸν Γισσοῦμην, Ἀρδὸν Χῶπ, Διαβολογατῶν, Κόρην τοῦ Αἰθέρος καὶ Ἀδριμί — ἡ Κροῆλη μετὰ τὸ Ἀταξέριον Ρόδου, Ἄνθος Ἑλλιάδος, Κόρην τοῦ Αἰθέρος καὶ Στάνλεϋ — ἡ Ἀνύσσοια τῶν Σαλώων μετὰ τὸ Ἀταξέριον Ρόδου, Χωλὸν Διάβολο, Κόρην τοῦ Αἰθέρος, Βισθίνην τῆς Ἀθηναίων καὶ Ἀρσοκιάδα Λαρίσης — τὸ Ἄνθος Ἑλλιάδος μετὰ τὸν Φῶς τῆς Νυκτός, Λαμπρὸν Κιθαροῦδον καὶ Ἀδαρχατὰ τοῦ Παραδέσου — ὁ Φῶς Διάβολος μετὰ τὴν Ἀφροδίτην τοῦ Αὐκαυγῆς, Κρόταλον, Περιδικὴν Τρελλίαν, Τρελλίαν τοῦ Κώματος καὶ Μενελλικ — ὁ Λαμπρὸς Κιθαροῦδός μετὰ τὸν Βαρναζαρχῶν Δία, Ἄνθος Ἑλλιάδος, Ναυτοπούλαν τοῦ Μεσολογγίου καὶ Διακριθεῖσαν Ἀρσοκιάδα — ὁ Θεταλομάχης μετὰ τὴν Λάτριδα τῶν Ἀστερων, Μικροῦλαν Πατριαν, Ἐσθητὴν Ἄδραν, Πρωτόκισσαν τῆς Περγίας καὶ Ποιμενίδα τοῦ Παταρχαίου — ὁ Κροῆλος τῆς Θαλάσσης μετὰ τὴν Ναυτοπούλαν τῆς Ἄδρου, Ἀμαρυλλίδα, Ἀσπίδα τῆς Ἀθηνῆς, Δούκισσαν τῶν Σαλώων καὶ Ἀσπὴν Παρχαλιαν — ὁ Μαῦρος Ἀετὸς μετὰ τὸ Ἴλιον Μελαθρον, Σερνάταν τοῦ Σοῦμπερ, Ἀστερόντα Ὀρειανόν, Τρελλὴν Ψυχὴν καὶ Ὀνειροπόλον Ψυχῆν — ἡ Κίτρινη Μάσκα μετὰ τὸν Ἰοβόλον Ὀφιν, Πύργον τῆς Πέτρας, Κόκκινον Κόρινον, Ναυτικὸν καὶ Ζαππίδα.

Ἡ διάπλasis ἀπαίτεται τοῦ φίλου τῆς Λωρίδα Παρθένου (ἐγκρίνω τὸ ψευδώνυμον τῆς ἐπαδέλας σου γέλιος εὐχίς διὰ τὴ γενεθλίᾳ σου ἔγινε καλὰ ὁ μπικπιάς;) Πύργον τῆς Πέτρας (φαίνεται διὸ ὁ θεὸς σου εἶνε πολὺ καλοσθητὸς καὶ νεωτεριστῆς, εἶπε διὸ κ. Φαίδων δέχεται συλλυπητήρια, ἔγι δίδει δὲν ἦτο καλὸν τὸ δρᾶμά του, ἀλλὰ δίδει ἀπέτυχεν εἰς τὴν σκηρὴν τὸ πρᾶγμα διαφέρει πολὺ.) Διαβόλον Ἄετον ([ΕΕ] διὰ τὰς δύο ὠραίας ἐπιστολάς, τὰς ὁποίας ἔχω ὑπ' ὄφει μόνον σὲ συγχαίρω διὰ τὰς ὠραίας καὶ ἐκλεκτὰς σου μελέτας.) Ἀνυπόκριτον (ναί!) Θεταλομάχην (ἔλαβα: [Ε] διὰ τὴν ὠραίαν ἐπιστολήν.) Λουδοῦ τῆς Καρδίας (μ' εὐχά, ἔγκαρτους διὰ τὰ γενεθλίᾳ σου τὰ δελτία μου ἤρσαν πολὺ.) Ἀτζόνιον Γ. Σαραντάκην (εὐχαριστῶ ἔσται.) Κολλυμβήτην τοῦ Καρτεσιῶν ([Ε] εἶν εἶχες μερικὸς ἀπὸ τοῦ παλαιῦς τῆμου; μου, θὰ ἐπερνούσης τὸν καιρὸν σου πολὺ εὐχαριστῶς εἰς τὸ χωριό.) Ἀπελιεὶς Ναυτῆς (ὁ περὶ οὗ ἐρωτᾷς μένει εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν.) Μικρὸν Ἀνθοκόμον (βραβεῖον ἔσται) χαριστῶ τὰς ἀδελφάς.) Λευκὴν Νύκτα ([Ε] θὰ προκηρῶ καὶ Διαγωνιστὸν Καλλιγραφίας, καὶ τὸ-ε θὰ ἴδῃ; τί πρέπει νὰ γράψῃς εἰς τὴν σελίδα σου.) Σπασμένο Φανάρι (ἐλπίζω διὸ θὰ μου γράψῃς καὶ περισσοτέρα, διὰ νὰ σε γυρίσω κ' ἐγὼ καλλίτερα.) Λατὸν τῶν Γονέων (ἔχει καλῶς.) Ἀσπίδα τῆς Ἀθηνῆς ([ΣΕ] διὰ τὰς δύο ὠραίας ἐπιστολάς μετὰ τὰ παικτὰ κοινωνικὰ θέματα.) Ἑλλικονιάδα Παρθένου ([Ε] ἔγλασα πολὺ μετὰ τὴν ἀσπὴν αὐτὴν ἐκδρομὴν σωστὸ διηγήματι.) Μικρὸν Βιολιστῆρα ([Ε] δὲν τὴ ἀ-

φίνεις τίς μικρομυαλίας!..) Τρελλὸ Ναυτικὸν (τὸ ζέφυρον δὲν ἔχεις «κακὴ καρδιά» ἀλλ' αὐ ἡ τρέλλα δὲν σε ἀνίη νὰ μου γράψῃς συγχῶ, τότε ἄριστὴ τὴν τρέλλαν δὲν θὰ ἦτο... τὸ προνομώτερον;) Ἀγγελοῦ τῆς Νύκτος ([Ε] διὰ τὴν ὠραίαν ἐπιστολήν; ἡ περιγραφή τῆς θυέλλης ζωροσάτη) Διηγήσαν τῆς Νεολαίας ([ΕΕ] ἡ ἐπιστολὴ τῆς φωνῆς μετὰ ἐπέδελον, ευρυσεσάτη καὶ τὸ Π. Πνεῦμα ὠραίητερον.) Ἄδρκα τῶν Σπετσῶν (ἔγι.) Λαμπρὸν Κιθαροῦδον (καὶ οἱ δύο μαζί; δὲν ἐπιτρέπεται; ἔδωσα τὴ γραμματῆσιν εἰς τὴν Αἴλην καὶ σ' εὐχαριστῶ πολὺ.) Ν. Κατερινόπουλον (ὠραία.) Θεσσαλικὸν Μενιξεδάκι (ἔσται.) Ὀρειανὸν Ὄδον, Ἀστεροβαντὰ Ὀρειανόν (τί εἶπεν ὁ ἔργατος σοφός; «μελέτη τὸ πᾶν») Ἀγγυρῶν Πανσέληνον (ἡ ὠραία καθημερινὸς ἀσκείται εἰς τὴν καλλιγραφίαν, διὰ νὰ μ' εὐχαριστήσῃ εὐγὴ τῆς) Μενελλικ ([Ε] διὰ τὴν ὠραίαν ἐπιστολήν; μὴ λυπήσῃ, ἡ κητέρα ἐσυνέθεσε νὰ συγχωρῇ τοὺς μετανοούντας.) Ἰησον τῶν Σειρήνων (νὰ προσπαθίσης καὶ θὰ ἐπιτύχῃ;) Ἀνθοῦσαν Νεότητα (ἀγνοεῖ; τὸν Κωνοντῆρον ἢ ἐλθροῦνας νὰ ἐσκηλίσῃ; γραμματῆσμον εἰς τὰ δύο τετράδια πού μου ἔσται; ὄφειλες 20 λεπτά.) Μάγαν τῶν Παρισίων (ἔσται.) Ταπεινὸν Γωσμεῖ (ἔδωσα τὴν ἐπιστολήν σου εἰς τὸν κ. Φαίδωνα;) Κυρίαρχον τῆς Θαλάσσης (ὁ ἀριθμὸς εἶνε 2080, αἱ λύσεις ἐλήφθησαν ὅλαι;) Διγυρτικὴν Μοῦσικα κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 20 Ἀυγούστου ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 5 Ὀκτωβρίου

Ὁ γάρησι τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῦ δὲν νὰ γράψω τὰς λύσεις τῶν οἱ διαγωνιστῶν, πάλαι εἶπε τῷ Ἰωακείμῳ μὲς εἰς φανίλλου, ὅτι ἔκατος πρῶτος 80 φύλλα καὶ τῶσται πρ 1.

392. Κεξίγριφος.

Τὸ πρῶτον εἶνε πρόθεσις, Ποτὸν τὸ δευτέρου μου Ἄντωννμία δὲ κοινή Εἶνε τὸ σύνολόν μου.

Ἐστίλη ὑπὸ τοῦ Ροδοῦδου Βολίτιος

393. Συλλαβόγριφος

Ὀρκίζομαι εἰς σύνδεσμον καὶ τῆς Ρωσίας παταίων, Πῶς κίποιος χώρος κίποιον σου φανερόν στο λειπὸν. Ἐστίλη ὑπὸ τῆς ἄδρας τοῦ Καμῶν.

394. Μαγικὴ Εἰκὼν.

— Κυρία-Σμαραγδῆ! — Κυρία-Σμαραγδῆ! Μὰ πού εἶνε ἡ οἰκονόμος!

395. Γονόγριφος

Ἄν μάρτης θῆσις εἶμαι, Ζῶον εἶμαι θηλικόν, Ἄν τὸν τόνον κατεβάσης, Πινωμα ἱερατικόν. Ἐστίλη ὑπὸ τοῦ Πανδῆ τοῦ Ὀμορρεῦ.

396. Ζῆτα
 + + + + + = Ἀρχαῖος ποιητής.
 * * * * * = Νύμφη
 * * * * * = Ἐκ τῶν 30 Τριάντων
 * * * * * = Νῆος τοῦ Αἰγαίου
 * * * * * = Λατίνος ποιητής.
 * + * * * * = Βασιλεῦς τοῦ Ἰσραὴλ
 + + + + + = Νῆος τοῦ Αἰγαίου.
 Διαγωνίως; θὰ σχηματισθῇ τόνομα λαμπρὸ ἄσπερος.

Ἐστίλη ὑπὸ τοῦ Κυριακῶ Ἀστῆρος
 397. Ἀριθμητικὴ διὰ λέξεων
 Ζῶον - νῆος = γράμμα +
 Πόλις - ἀριθμητικὸν = φθόγγος +
 Ρῆμα - ἀριθμὸς = πρόθεσις

Ἄδρσιμα ὑπολοίπων: Υἱὸς τοῦ Βορέως.
 Ἐστίλη ὑπὸ τῆς Φαλακρῆς Ἀδρας
 398. Φύρδην-Μίγδην.
 Ἡ ἄλεις πρῶτως ἀν-σηζῆ καὶ θὰ σηζῆ.
 Ἐστίλη ὑπὸ τοῦ ἀσπῆ τῆς Νυκτός

399. Μεσοτιχίς
 Τὰ μεσοκὰ γράμματα τῶν χρησιμοποιεμένων λέξεων σχηματίζου ἀγρὸν Ζῶον:
 * 1, Σύνδεσμος, 2, Νῆος τοῦ Αἰγαίου, 3, Ὄρα τοῦ ἔτους, 3, Ἰχθυῶν, 5, Γοργῶν, 6, Ἀρχαῖος αὐλητής.

Ἐστίλη ὑπὸ τοῦ Διδότου τῆς Χαίματας
 400. Φωνηεντόλιπον.
 * * - φρυγ - πικλῶ
 Ἐστίλη ὑπὸ τοῦ Τίτατος τῆς Διαπλάσεως
 401. Γέφυρος.

Τῶμοι ἀνὰ γῆν ὡς κομητῆ δι' ἀπλᾶ σύν, πᾶ, δι' ὧν δίδει νεφρὸν ἤρω.

Ἐστίλη ὑπὸ τοῦ Ὀμαῦ τοῦ Ὁμήρου
 Τέλος τοῦ 83ου Διαγωνισμοῦ.
 (Ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς φύλλου ἔρχεται νέος)

ΛΥΣΕΙΣ.

τῶν Ἀναματιῶν Ἀκρίσιον τοῦ φύλλου 29.

302. Ὑπερίων (ὑπέρ, ἰον.) — 303. Ὀλένη-Ἐλένη. — 304. Μέρκος-μέρκον.

305. ΚΑ Δ Α Ι Ο Π Η 306. Φίλιος μὴ

1	Α	ταχὺ κτθ.	(Ἀρ-)
Θ	Λ	χίκορον ἀπὸ τὴν ἀρ-	
Γ Ε Ρ Μ Α Ν Ι Α	Α	χὴν καὶ εἰς ἐκάστην	
Β Α	Α Ι	σειρὴν πηδῶμεν πάν-	
Ρ	Ν	τοτε ἕνα γράμμα)	
Ο	Ο	— 307. Δίδει δὲν	
Σ	Σ	εὐρίσκοτο εἰς τὴν	

Ρώμην ὡστε νὰ τοὺς ὁμιλήσῃ — 308. ΦΙΛΙΑ (Φανός, Κίμων, Ἀἴλος, κάλλιον. Πειρατεῖς.) — 309. Οὐαί τοῖς ἠτιχῆστοι. — 310. Ἐν δυστυχία ὁπόμενος (ἐν δις - τῆ - χ' α ὑπὸ μ' ἐν ε.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις λατὰ 19, διὰ δὲ τοῦ ἐνδοσηματίου μὲς λεπτὰ 5 μόνον. Ἐλάχιστος θεός 19 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ δελτιογραφαὶ τῶν 10 πληροῦνται ὡς καὶ ἡσὺν 10 λέξεσι.]

Ἡ Κελαιδίστρα εὐχαριστεῖ τοὺς συνδρομητὰς καὶ τὰς συνδρομητριάς τοὺς προτεινάντας Μ. Μυστικὰ, δηλοῦσα διὸ ἔπαυσε ν' ἀνταλλάσσει, ὡς ἐπίσης καὶ δελτία. (Δ, 112)

Ζητοῦνται ἀντιπρόσωποι διὰ τὸν ἐν Σύρῳ Ζυλλῶνα «Ἐρμούπολις». Οἱ βουδὲν ἔμειον ἀπευθυνθήσαν: κ. Κωνσταντῖνον Π. Βακοτόπουλον Σύρον (Ἑλλάς). (Δ, 113)

Ἀνταλλάσσομεν μετ' ὅλων τῶν συνδρομητῶν καὶ συνδρομητριῶν τῆς «Διαπλάσεως» Μικρὰ Μυστικὰ ἔμμετρα καὶ μὴ, τὸ δὲ καλλίτερον ὄλομεν βραβεῖον δι' ἑνὸς λευκώματος Μ. Μυστικῶν. Ἐκάστη δέχεται καὶ βραβεῖον ἰδιαιτέρως. Ἡ προθεσμία λήγει τὴν 31 Ὀκτωβρίου. — Μικρὰ Βιολιστῆρα, Ἀγγυρῶν Πανσέληνον. (Δ, 114)

Πῶς ἀνταλλάξῃ δελταρίων καὶ εὐχαριστῶ τοὺς ἀποστέλλοντας. — Κωνσ. Χριστόπουλος, Ἑλλος. (Δ, 115)